

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXV. tečaj

V Gorici, 1908.

9. zvezek.

Papež Pij X.

P. B. M.

VII. Patrijarh Sarto in papeški jubileji.

Škof Sarto je svojo pridigo ali pa pastirski list rad naslonil na kako zunanjo okoliščino, iz ketere je potem povzel nauk za vernike.

Dolgo življenje Leona XIII. mu je večkrat ponujalo priliko, spregovoriti o namestniku Kristusovem. Po mašniškem in škofovskem jubileju papeževem je hotel, da bi njemu podložni verni obhajali tudi 75 letnico papeževega prvega sv. obhajila. „Ljubezen, ki je modro delavna — pisal je patrijarh 27. aprila 1896 v pastirskem listu duhovščini in ljudstvu — išče vedno novih načinov, da se razodene, ona porabi vsako priliko, da spriča svojo vdanost ljubljenim osebam. Zdaj ga pa ni, ki bi zaslužil za Bogom bolj našo ljubezen, kaker on, ki je varih božje oblasti in ki, poln ljubezni do Kristusa, tukaj na zemlji njegovo službo opravlja. . . . Dasi torej niso nič novega v zgodovini slučajji, da so dosegli papeži petdeseto leto svojega mašništva in tudi škofovstva, se katoličani pri drugih na to niso spomnili, sijajno pa so jih hoteli proslaviti pri papežih Piju IX.

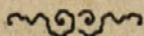
in Leonu XIII. Čem bolj nadaljuje pekel svoj boj proti papeštvu, tem bolj čutijo katoličani dolžnost in tudi potrebo poslužiti se vsake vgodne priložnosti, da na laž postavijo sramotivce, ki hočejo dokazati, da je papež od vseh pozabljen“. Priporočal je župnikom, da spregovore o ti slovesnosti papeževi pri pripravi na prvo sv. obhajilu, da bi pri otrocih že v prvi dobi vzbudili ljubezen ter spoštovanje do najvišjega pastirja katoliške cerkve. Kakšen sad ali kakšno korist je torej hotel od te slovesnosti? Vterditi je hotel prepričanje, da ne more biti nihče pravi kristjan in da se torej ne more zveličati razen v zvezi s papežem, namestnikom Kristusovim na zemlji. „Treba verovati v Jezusa Kristusa — je patrijarh res pisal v tistem listu —, ako se hočemo zveličati; ali v Kristusa ne veruje, kedor njegovega namestnika na zemlji zaverže. Papež je temeljna skala cerkve, je središče edinosti, je vir katoliškega življenja“.

5. februarija 1903 je patrijarh Sarto vspodbujal duhovščino in ljudstvo, obhajati papeški jubilej Leona XIII. Sv. oče Leon XIII. — piše patrijarh — bo 20^{ga} tega meseca dopolnil 25 letnico papeštva, slavno in plodovito svetih del, verskih in socialnih; in 2. marca bo nastopil 90. leto svojega življenja. Ako je v vsaki dobro vrejeni družini mej udi, iz katerih obstoji, skupno — veselje in žalost, tedaj se velika kerščanska družina pri ti priliki zavoljo Očetovega veselja ne le mora veseliti, ampak mora svojo radost tudi na slovesen način razodevati. Zato vas vabim, da ne le razodenete spoštljivo vdanost in otroško ljubezen svetemu Očetu, ampak da tudi goreče molitve pošiljajte h Gospodu, ki je izlil toliko milosti in toliko dokazov dopadnja nad dušo svojega velikega namestnika, — da bi napolnil sè sleherno tolažbo njegovo serce, ah žal zavoljo nezvestobe mnogih z dobrotami obdarovanih toliko krat žalosti poterto, in da bi napolnil njegovo življenje z dolgimi in veselimi dnevi“.

Perve dni oktobra l. 1899 je patrijarh izdal pastirski list, v katerem vabi benečane, naj praznujejo najslavesniše prvo stoletnico izvolitve Pija VII., ki se je prej imenoval kardinalj Barnarba Alojzij Kjaramenti in ki je bil v Benetkah na tihotnem otoku Sv. Jurija Velikega (14. marca l. 1800) za papeža izvoljen. „Ali bi mogle Benetke — tako piše patrijarh — v našem času, ko so stoletne slovesnosti v šego prišle, in ko ni ljudstva, ne mesta, ki bi ne iskalo v zgodovini dogodkov ime-

nitnih mož in ki ne bi slavilo teh in onih z največimi sijajnostmi, — prezreti stoletni dan izvolitve papeža Pija VII.? In ali bi mogle — mejtem, ko se na nenavaden in hrupen način dela ljudi, ki so zaslužili prekletstvo in obsodbo zgodovine, slavijo, samo da se katoličanstvo zaničuje — Benetke prezreti dan, ki spominja na tako slaven dogodek?“ — Vender pravi in moder pastir se ne bo vstavil pri svečanostih, ki veljajo papeževi osebi, ampak gledal in povzdignil se bo višje. „Ne smemo se zadovoljiti — piše patrijarh — sè samo zunanjostjo, kaker keder se veliki možje posvetne zgodovine slavijo, ampak višje si moramo cilj postaviti. To bodi praznik papeštva; in kaker je Pij VII. velik ter občudovanja vreden, se vender ne smemo vstaviti pri osebi, ampak pri dostojanstvu, katero ko namèstnik Kristusov zastopa“.

Verni katoliški bravci! Navedene besede patrijarha Sarta, v katerih se zercali toliko spoštovanje pred namestnikom Kristusovim, rimskim papežem, in tolika ljubezen do matere katoliške cerkve, naj nas uče, kako obhajati papeške slavnosti tudi zdaj, ko veljajo ravno nekedanjemu patrijarhu Sartu, sedanjemu Piju X.

Cerkvene zapovedi.

P. S. Z.

Tretja zapoved.

„Posti se zapovedane postne dni“. Tako se glasi po novi izdaji katekizma tretja cerkvena zapoved. Poprej smo jo izraževali malo bolj obširno tako-le: „Posti se štiridesetdanski post, štiri kvaterne poste in druge zapovedane postne dni. Ob petkih in sobotah se zderži mesnih jedi“.

Pri tej zapovedi nam je torej govoriti o postu in zderžanju mesnih jedi.

Post je dvojen: natorni, kaker je zapovedan pred sv. obhajilom in obstoji v tem, da se od zadnje polnoči nobena jed ali pijača ne zavžije, in cerkveni post, kakeršnega zapoveduje sv. cerkev za neke dni leta. Tukaj bomo govorili o tem poslednjem.

Ker pa post v današnjih dneh mnogi „napredni“ ljudje ko nekaj prenapetega in nepotrebnega zaničujejo ali vsaj prezirajo, zato se nam zdi potrebno pred vsem spregovoriti nekaj malega o zgodovini in namenu posta.

Kako star je post? Nič manj kaker človeški rod. Bog je že v raju prepovedal jesti od drevesa spoznanja dobrega in hudega. Naložil je tedaj Adamu in Evi, če ne posta, pa vsaj zderžek in to še pred padcem v greh. Po grehu je pa volja oslabela, razum potemnel, poželjivost se vzbudila, in zato je treba s postom devati meso pod sužnost duha. In res uči zgodovina, da so se postili že stari pogani in o farizeju je znano, kako se je pohvalil: „postim se dvakrat na teden“. *) Post je bil torej v navadi že pred prihodom Jezusovim, saj so mu Janezovi učenci očitali: „Zakaj se mi in farizeji pogosto postimo, tvoji učenci se pa ne postijo?“ **) Na to napove Jezus post tudi za svoje učence in naznani vzrok, zakaj se bodo postili: „Ali morejo svatje žalovati, dokler je ženin pri njih? Prišli pa bodo dnevi, da jim bo ženin vzet, in takrat se bodo postili“.***)

Postni dnevi so: štirideset dni pred veliko nočjo, sreda, petek in sobota v štirih kvaternih tjednih, adventne srede in petki, dnevi pred božičem in binkoštni in pred prazniki sv. Petra in Pavla, vnebovzjetja Marijinega, vsch svetnikov in brezmadežnega spočetja. Za tretjerednike in za nas je post tudi na dan pred sv. Frančiškom. Razen tega so še posebni postni dnevi za posamezne kraje in osebe n. pr. dan pred posvečevanjem cerkve, za škofe dan pred deljenjem mašniškega posvečevanja, za kralje in cesarje je bil post v sredo, petek in soboto pred nedeljo kronanja.

Kako se je štiridesetdanski post razvijal in kedaj se je začel, smo že omenili v predlanskem tečaju „Cvetja“ (XXIII. 2.) Ravno tako smo povedeli glavne stvari o kvaternem postu (XXIII. 3).

Kar tiče zadnje tri dni velikega tjedna je gotovo, da so bili ti dnevi ali vsaj veliki petek in sobota prvi postni dnevi kristijanov, saj se ravno na te dneve prav posebno obračajo Jezusove besede: „Prišli pa bodo dnevi, da jim bo ženin

*) Luk. 8. 12.

**) Mat. 9. 14.

***) 9. 14.

vzet in takrat se bodo postili“. V spomin, da ga je Judež izdal, da so ga Judje vjeli, so se postili v četrtek, neketeri že tudi v sredo, v spomin na njegovo smert in pokop so se postili v petek in soboto in sicer zelo ostro. Mnogi niso ničesar zavžili cel veliki petek notri do velike sobote zvečer, drugi so se popolnoma zderžali vsake hrane od poldne velikega petka do velike nedelje zjutraj, tako da je trajel njihov popolni post celih štirideset ur. *) Tudi današnje dni velja veliki petek za največi postni dan; še celo pri tistih, ki so v sv. veri zelo opešali. Kristijan, ki se še ta dan ne posti, sploh ni več kristijan.

V sredah in petkih adventa je zapovedan post od časa, ko je cerkev odpravila neketero zapovedane praznike, ki so imeli na dneve pred njimi zapovedan post. Praznovanje je odpravila, post pa prenesla na adventne srede in petke.

Post na dneve pred gotovimi prazniki, ketere smo prej našteli, se je tako-le razvil :

Kristijani so se zvečer ali v noči pred praznikom zbrali na določenem kraju ali v cerkvi in tam molili, prepevali sv. pesmi, poslušali božjo besedo, postili se in na ta način se pripravljali na praznik. To se je imenovalo po latinsko vigilia, po naše bi rekli bedenje. Ker se je pa tako nočno bedenje odpravilo in sedaj le še duhovniki v svojih molitvah vigiliije obhajajo in še ti le v samostanih, kjer jih je dovolj skupaj, v nočnem času, zato je sv. cerkev prenesla post na dneve pred dotičnimi prazniki. — Če pride slučajno vigiliija na nedeljo, se obhaja dan poprej in tako je tudi post prenesen na soboto, ker ob nedeljah splošno nikedar ni posta. Namen posta v dnevih pred prazniki je torej vredna in dobra priprava na obhajanje praznikov. To naj bi resno pomislili tisti mladeniči, da ne rečem tudi dekleta, ki ravno noči pred prazniki in nedeljami sicer prebedijo, pa ne v postu, molitvah in svetem prepevanju, ampak v požrešnosti, gerdem govorjenju, preklinjevanju, če ni še kaj hujšega. To so vigiliije hudega duha. Nikari jih ne obhajajte.

Post na vigilijo praznika sv. Frančiška za tretjerdnike ni sicer zapovedan pod grehom, kaker sploh ničesar v vodilu, če ni drugače zapovedano, pa dobri sinovi in hčere sv.

*) Prim. Mayenberg. Homil. u. Katech. Studien str. 268.

očeta Frančiška bodo vender radi ta dan s postom posvetili in se tako pripravili na praznovanje svojega vstanovitelja. Saj je ravno sv. Frančišek post posebno ljubil. Dnevi njegovega življenja so bili skorej nepretergan post.

Na dan pred posvečenjem ketere cerkve je zapovedan post ne samo za škofa, ki cerkev posveti, ampak za vse vernike, ki spadajo k dotični cerkvi.

Zgodovina posta nam priča, da je to zelo častitljiva narredba, ki jo mora sleherni spoštovati že zavoljo starosti.

S postom se posebno v naših dneh kažeš pokornega otroka sv. cerkve. S postom posnemamo Jezusa in svetnike; ž njim delamo pokoro za svoje grehe in za grehe družih; s postom berzdamo poželjivost in grešne strasti.

Sv. cerkev nam torej posta ne zapoveduje brez vzroka. Zato povdarja njegov namen v predglasju postnega časa z besedami: „Gospod sveti, Oče vsegamogočni, večni Bog, kateri s telesnim postom hudobije zatiraš, mišljenje povzdiguješ, čednosti deliš in zasluge“.

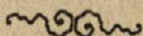
Zelo nespameten je izgovor tistih, ki pravijo: čemu ne bi smel jesti mesa denes, ki je petek, jutri pa in druge dni bi ga smel. Take in enake je treba spomniti na pokorščino do sv. cerkve in na besede Jezusove: „Kedor cerkve ne sluša, naj ti bo ko nevernik in očit en grešnik“. Res je, da jed ne omadežuje tvoje duše, a omadežuje jo nepokorščina. Tudi v rajni ni bil grešen prepovedan sad. Samo na sebi je bilo jabelko dobro, a slabo in grešno je bilo jesti je, ker je bilo prepovedano.

S postom se, po besedah sv. cerkve, zatirajo hudobije. Sleherni od nas je več ali manj grešil, zato potrebujemo pokore. S postom se bomo rešili mnogih grehov, naše misli se bodo laglje obračale k nebeškim rečem, poželjivost in slabo nagnenje ne bo imelo toliko moči, hrepeneli bomo po čednostnem življenju in se zatajevanjem si pridobili mnogo zasluženja za nebesa.

Sploh nam pa ni treba posta hvaliti samo z verskega stališča. Glejmo zdravnike. Sleherni od njih začne zdraviti in nadaljuje zdravljenje in navadno konča s postom, ali vsaj se zderžkom. Gotovo znamenje, da je nezmernost v jedi in pijači zdravju škodljiva, zmernost pa koristna. Zmernost v jedi in pijači se ne prišteva zastonj mej kerščanske čednosti. Le deržimo

se tistega, kar nas uči kerščanski nauk, pa si bomo mnogo koristili na duši in na telesu. Še vedno veljajo besede Kristusove: „Nebo in zemlja bota prešla, moje besede pa ne bodo prešle“.

Glede posta se moramo varovati mehkužnosti, pa tudi prenapetosti. Zato imamo odgovoriti še na nekatera dotična vprašanja. (Dalje prih.)

Bl. Lucija Kalatajeronska, devica 3. reda. *)

Bl. Lucija je bila hči imenitnih in pobožnih starišev. Rojena je bila v mestu Kalatajerone (Caltagirone) na Siciliji. Bog jo je že ko otroka posebno varoval. Ko je imela šest let, je šla sè svojo materjo na polje. Tu je splezala na figovo drevo zrele fige brat. Kar se privleče nevihta in trešči ravno v to figovo drevo. Lucija je padla na tla in je ko mrtva obležala. Tedaj pristopi k nji častitljiv mož, jo prime za roko in pelje proti hiši, kamer je bila mati pred nevihto zbežala. Na pragu ga vpraša Lucija: „Kedo ste?“ Častitljivi mož odgovori: „Sv. Nikolaj, škof, sem, keterega tvoji stariši takó časté. Za plačilo sem te sprejel v svoje varstvo“.

Od tega dne je bila Lucija vedno bolj pobožna. Naj bolj jo je veselilo hoditi v cerkev in dajati vbozim miloščinjo. Čez nekaj let je prišla v tisto mesto pobožna tretjerednica iz Salerna, ki je sè svojim lepim in kerščanskim življenjem spodbujala vse mesto. Lucija se ji pridruži, stopi v tretji red sv. Frančiška in gre ž njo v mesto Salerno, kjer je pod njenim vodstvom lepo napredovala v pobožnosti in svetosti.

V ostri pokori je živela, za vboge skerbela in bolnike obiskavala. Po smerti njene vodnice je stopila v samostan tretjerednic sv. Frančiška v Salerno. Dasiravno je bila še mlada novinka, je vender vsem dajala lep zgled ponižnosti in pokorščine. Rada je premišljevala Kristusovo terpljenje, in da bi vsaj nekoliko čutila njegove bolečine, je zelo spokorno živela.

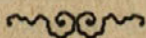
*) Winkes, Seraphischer Tugendspiegel. Aureota serafica.

Za njeno sveto in ostro življenje ji je Bog dajal nenavadne milosti, ketere so sluh o njeni svetosti na daleč razširjale. Od vseh strani so ljudje k nji prihajali, ž njo se posvetovali in njeni molitvi se priporočevali, Žalostni so šli od nje potolaženi; pobožni so postali pri nji še bolj goreči. Na njeno pri-govarjanje se je veliko grešnikov spreobrnilo.

Dolga in huda bolezen jo je očistila tudi malih pogreškov in madežev. Dobro pripravljena ja vmerla 26. septembra okoli leta 1400. Na njenem grobu se je zgodilo veliko čudežev, zlasti bolni na očeh so bili ozdravljeni. Papež Leon X. je poterdil njeno nepretergano češčenje.

Koristno je častiti in pomoči prositi svetnike. Duhovnim sinovom in hčeram sv. Frančiška Serafinskega se spodobi, da posebno svojega svetega očeta častijo ter se mu v vseh svojih potrebah priporočajo. Zakaj sv. Frančišek še vedno v nebesih prosi za ude svojih treh redov na zemlji, da bi se zveličali in po smerti k njemu prišli v nebesa. Svetniki teh treh redov so pa razen svojega kerstnega patrona še druge svetnike posebe častili in jih v kaki čednosti posnemali. Primerno je, da tretje-redniki častijo svojega patrona sv. Ludovika kralja, žene in vdove tretjerednice svojo patrono sv. Elizabeto Ogersko, dekleta pa sv. Rozo Viterbsko, osemnajstletno devico tretjega reda. Svetniki sami pa svetujejo v svojih spisih, še vsak mesec si izbrati kakega svetnika ali zveličanega za mesečnega patrona, ga častiti, v primerni čednosti posnemati in pomoči prositi. In ravno iz tega namena prinaša „Cvetje“ za vsak mesec kratko življenje kakega svetnika, blaženega ali v sluhu svetosti umerlega uda tretjega reda. Rad prebiraj te kratke spiske in po njih živi, pa se ne boš kesal na zadnjo uro.

P. A. F.

„Oče, odpusti jim, saj ne vejo, kaj delajo!“

V nekem govoru, govorjenem v Škofji Loki in natisnjem v znanem časniku 31. julija t. l., smo našli mej drugimi tudi te besede:

„V Ljutomeru sem na mladeniškem shodu dejal, da je vsakogar dolžnost v zasebnem življenju, da svojemu nasprotniku odpusti in če mu kdo, kakor pravi Kristus, pripelje zaušnico na levo lice, naj mu ponudi še desno. Če pa gre za družbo, če gre za načela, koder ne prideta nikakor v poštev osebna čast in ugled, temveč gre za vero, za družino, za narod, za cerkev, za državo, tam bi bilo nasprotniku odpustiti smrtni greh po načelih taistega krščanstva! Kajti, kdor bi tako delal, ta bi zatajil lastno prepričanje, izdal in oškodoval interes družbe, ki v nji živi, njegovo versko in svetno naziranje bi bilo mrtvo. Tudi s stališča krščanstva smo v takem slučaju dolžni vrniti četvero — da — stotero in — v podobi govorniku — sovražniku, ki nas je vdaril enkrat po licu, dati dve za uho! Če je torej meni kdo to zameril, je moglo biti to le nesporazumljenje.“ —

Ker nekateri naši prijatelji sodijo, kakor da bi poslednji stavek meril na „Cvetje“, moramo povedati najprej, da mi gospodu govorniku nismo „zamerili“, saj gotovo ni mislil na nas, ko je govoril v Ljutomeru tiste svoje besede; pa tudi družega menda ž njimi ni hotel nikoger osebno žaliti, torej o zameri sploh ne more biti govorjenja.

Pač pa vemo, da se nismo mi sami spotikali nad tistimi besedami; saj bi se morali čuditi, ke bi se ne bili vsi, ki niso še pozabili ali zaverгли svojega kerščanskega nauka.

Tudi ne mislimo, da „je moglo biti to le nesporazumljenje“. Da smo prav umeli, kar je bilo rečeno v Ljutomeru, poverjujejo ravno besede, ki jih je govornik dodal v Škofji Loki in jih ima bravec tu pred sabo. Iz njih je očitno, da razločuje gospod dvojno moralo, eno, ki velja v zasebnem življenju, drugo, ki velja v javnem. Kar je v zasebnem življenju kerščanska dolžnost, to more biti v javnem „smrtni greh“. V zasebnem „je vsakogar dolžnost, da svojemu nasprotniku odpusti“, v javnem „bi bilo nasprotniku odpustiti smrtni greh po načelih taistega krščanstva“. —

Ali kako, da do zdaj ni bilo nikjer nič slišati o takih načelih kerščanstva? V katerih knjigah svetega pisma pa nas uči Bog taka načela? Kateri cerkveni očetje vedo kaj o njih? Mi stari ljudje, ki takih načel nismo študirali, težko umemo ta novi nauk.

Vender mu skušajmo do živega priti; skušajmo se prepričati, kaj in koliko ima resnice v sebi.

Javno življenje je po navedenih besedah, kjer „gre za družbo, za načela, za vero, za družino, za narod, za cerkev, za državo“. Torej, če se nasprotnik pregreši zoper eno ali drugo od tega, ali zoper vse to, mu ne smemo odpustiti.

Kaj mu ne smemo odpustiti? Greha mu ne smemo odpustiti, to je res! Ali prav za prav mu ga ne moremo odpustiti, ker grehe odpušča le Bog in v božjem imenu spovednik, ako se grešnik skesa in dopolni, kar je v ta namen treba.

Ali pa velja to le za grehe javnega življenja? Ne! Temuč blizu prav tako tudi za tiste, ki se store zasebno. Če tat okrade zasebnika, tudi takega, ki nima nobene družine, mu zasebnik vendar ne more odpustiti greha. Odpustiti mu more le povračilo, ako mu podari, kar mu je vkral. Vender ni kerščanska dolžnost odpustiti povračilo zasebno vkradenega; tudi najboljši kristijan sme terjati nazaj, kar mu je bilo po krivici vzeto.

Gotova kerščanska dolžnost pa je ljubiti svojega bližnjega, in kedo je naš bližnji, to nam kerščanski nauk jasno dopoveduje; to je vsaki človek, če tudi je naš sovražnik v katerem koli oziru. Katoliška vera ne pozna do zdaj nobene izjeme in je pač tudi v prihodnje ne bo poznala, ker se ne spreminja vsaki letni čas, kaker pariška moda.

Naš Gospod in Bog nas je učil moliti brez razločka: „Odpusti nam naše dolge, kaker tudi mi odpuščamo našim*) dolžnikom!“ Ali imamo misliti tu le vsak na svoje zasebne dolžnike ali nasprotnike, ne pa na skupne, ki mnogim posameznim mej nami niso storili nobene zasebne krivice? Ke bi bilo temu tako, zakaj nas ni učil Kristus moliti: „Oče moj, odpusti mi moje dolge, kaker jaz odpuščam svojim dolžnikom?“ Ni torej tako! Zato nas je Kristus hotel učiti moliti skupaj v družbi, v družini, v cerkvi, eden za drugega. Očenaš v resnici ni zasebna molitev posameznega kristijana, temuč skupna vse cerkve, tudi keder jo posamezni natihoma sam za se moli. „Naši dolžniki“, ki jim imamo odpuščati, so potemtakem ne le zasebni dolžniki in nasprotniki posameznih, temuč tudi dolžniki in

*) Vsi drugi kerščanski Slovenci, katoličani, „pravoslavni“ in protestantje, pravijo tu „našim“, le naši vestni slovničarji so „popravili“ v skerbi za „slovanskost“ slovenščine: „svojim“, kaker da ne bi prav molili „za našega cesarja, za našega papeža“, temuč za svojega, in kaker bi imeli odpuščati le vsak svojim dolžnikom.

nasprotniki naše družbe, naše družine, našega naroda, naše cerkve, naše deržave; tudi tem moramo odpuščati, ako hočemo, da nam Bog odpusti naše dolge. Pa kako odpuščati, ker smo rekli, da grehov, kedor ni spovednik, ne more odpuščati, povračila, ki nam gre, pa nismo dolžni odpuščati.

Kako odpuščati torej? Tako, da premagamo v sebi čut sovraštva in zahteve maščevavnosti, ter vernemo, ali, bolj prav, ohranimo tudi temu, ki nam je nasproten, tisto splošno ljubezen vsmiljenja, ki smo jo dolžni zavoljo Boga vsakemu človeku ko človeku in v tem nam enakemu.

To je torej po nauku Kristusovem kristijanu zapoved, naravnost zapoved, ne pa greh, ali celo smertni greh.

Po pravici pa smemo misliti, da bi vtegnilo biti mej priporočanimi zaušnicami kaj pravih smertnih grehov. Zaušnica sicer, ki jo mati ali oče, ali tudi kedo drugi priloži porednemu otroku, seveda navadno ni smertni greh; z dobrim namenom in previdno priložena je dobro delo. Vračati takih dobrih del vender otrok nima pravice. Ako pa dobi zaušnico od svojega verstnika in za nezasluženo verne eno ali dve neprehudi, tudi ne bomo rekli berž, da je smertni greh. Ali „zaušnice“, kaker si jih dajejo sirovi junci po vaseh, pa tudi drugod, s pestmi, s poleni, s kamenjem, s kolci, tudi s „pipci“, ali pa ravno tako neumni purši po „vseučiliščih“ sè svojimi šlagerji (pobijavci), take „zaušnice“ so pač pravi smertni grehi, tako prvotne, kaker za nje vernjene, razen koliker so bile poslednje potrebne v obrambo lastnega življenja.

In take ali podobne „zaušnice“, ki so jih preteklo spomlad na Dunaju, v Gradcu, v Insbruku dobivali katoliški študentje od svojih judovskih součencev in njih kerščenih zaveznikov, naj bi bili vračali katoliški mladeniči po novem nauku četvero, da, stotero? In ker tega niso storili, je bilo toliko smertnih grehov? „Kajti zatajili so lastno prepričanje“ — za katero sò kri prelivali! — „izdali in oškodili so interes družbe, ki v njej živijo“, družbe, seveda katoliške, ki jim ne dovoljuje „kervne osvete!“ — „njihovo versko in svetno naziranje je bilo mrtvo“ *) — in za tako mrtvo „naziranje“ so se dali zasramovati in pretepati?!

*) Čudimo se napredku naše kmetiške mladine, ki ume tako moderne izraze in ve menda celo, kakšno je mrtvo „versko in svetovno nazi-

Pa to je vboga negodna mladina! Če ta verne ali ne verne do poslednjega vinarja, v tem še ni dokaz ne za opravičenost, ne za nasprotno. Glejmo dva zrela moža, dva cela moža, dva najvišja verha sedanjega katoliškega človeštva!

Naš cesar — ni vernil Prusom in Lahom stotero, ker so mu tolikanj oškodili in ponižali staro slavno državo, odpustil je, pozabil je, in papež — ni vernil stotero francoskim „zidarjem“, ki so razbojniško napadli in oropali katoliško cerkev v tisti nesrečni deželi, kaker kaj takega menda niso naredili nikjer ne Turki ne Tartari! Po novem nauku sta storila cesar in papež greh, smertni greh, ali prav za prav menda toliko smertnih grehov, v koliker posameznih primerih nista imenovanim hudo s hudim povernila. Po starem kerščanskem nauku to seveda ni tako!

Naposled Jezus Kristus sam, kaj je storil on, ko so ga sovražniki in gotovo ne zasebni sovražniki, temuč sovražniki njegovega nauka, sovražniki vere, ki jo je oznanjeval, in cerkve, ki jo je prišel postavljat na svet, ko so ga ti zasramovali, zapljuvali, ko so mu dajali zaušnice, ko so ga bičali, s ternjem kronali, na križ pribijali, ali jim je vse to hudo stoterno vračal? Ne! On je terpel in molil: „Oče, odpusti jim, saj ne vejo, kaj delajo!“

In kako je učil že prej svoje poslušavce, ko je pridigal na gori? „Blaženi, ki mir delajo, ker bodo sinovi božji imenovani. Blaženi, ki preganjanje terpe zavoljo pravice, ker je njih nebeško kraljestvo. Blaženi ste, ko vas psujejo in preganjajo in vse slabo proti vam govore, lažoč, zavoljo mene; veselite se in poskakujte, ker bo vaše plačilo obilno v nebesih; tako so namreč preganjali preroke, ki so bili pred vami“. (Mat. 5, 9—12).

Ali gre tu le za „osebno čast in ugled?“ ali ne za vero v Kristusa in življenje po njegovih naukih? In vender uči Kristus terpeti brez vračila. Mi, učenci in duhovniki Kristusovi pa naj učimo, da „smo v takem slučaju dolžni verniti četvero — da — stotero in — v podobi govorjeno — sovražniku, ki nas je vdaril enkrat po licu, dati dve za uho“ — torej hudo z istim

ranje, tote Weltanschauung! Francozi pravijo za „Weltanschauung“: „les idées qu'on a sur le monde et la vie“. Ali se ne bi reklo tudi pri nas razumljiviše: „misli (ki jih ima kdo) o svetu in življenju?“

hu dim podvojenim, početrjenim, postotérjenim vračati, psovanje s psovanjem, obrekovanje z obrekovanjem, pobijanje s pobijanjem!

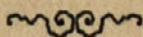
Prijateli, ali ni tak nauk hujši ko poganski, ali ni naravnost nečloveški?

In ta nauk se pri nas oznanjuje!

In kedo ga oznanjuje?! — —

Ne radi in ne lahko smo zapisali te besede; ali katoliškemu časopisu je bila dolžnost svariti, dokler je morda še čas. Na „zaušnice“ smo pripravljene; vračali jih ne bomo. Edina tolažba, ko se nam bo hudo godilo, nam bodo Gospodove besede, ki jim želimo ohraniti neomajano veljavo mej našimi dobrimi katoliškimi rojaki.

Vi pa, dragi tretjeredniki, bodite previdni glede vseh posvetnih „organizacij“, ki bi take ali druge krive nauke sprejemale in sirovost in sovražstvo sejale mej nami. Razširjajte nasproti tisto katoliško organizacijo, ki jo je organiziral vaš sv. oče Frančišek in reorganiziral vaš veliki brat papež Leon XIII.; to je vaš tretji red, ki vam ne veli vračati zaušnic stotero, ampak ljubiti bližnjega, to je, vsacega človeka, bodi si vaš sovražnik v katerem koli oziru, in moliti za nje, ki vas psujejo in zaničujejo, ali kaker si bodi preganjajo in zatirajo.

Življenje blaženega Egidija Asiškega.

P. A. M.

XII. Poglavlje.

Božji izvir njegovih zamaknjenj.

Raznoverstne so zmote in prevare na temnih potih pre-mišljevanega življenja. Zdaj skuša navadni slepar priproste ljudi oslepariti, zdaj se izdajajo slepilne podobe razdražene domišljije kot višja razsvitljenja, zdaj se obleče duh teme v angelja luči, da bi služabnike božje prevaril.

Ni težko spoznati, da je bl. Egidija vodil dobri duh, da so se godila njegova zamaknjenja po božjem vplivu. Gotov po-

rok za to nam je svetost njegovega življenja. Vidimo ga tudi, predno so se pričele nenavadne prikazni, hoditi po potu, po katerem navadno vodi Bog svoje izvoljene služabnike. Še le po tem, ko se je po vtrudljivem delavnem življenju in vdarcih raznih bridkosti spremenil v popolnega moža, ga je Bog peljal v mir in tolažbo premišljevalnega življenja.

Učeni kardinalj Lambertini, poznejši papež Benedikt XIV. nam naznanja še neketera druga znamenja, po katerih se spozna, ali zamaknjenja od Boga izvirajo. On pravi: „Božje zamaknjenje se zgodi v največi samoti zunanjega in največem miru notranjega človeka. V božjem zamaknjenju govori človek, kateri je dobil to milost, le o nebeških rečeh, ki pričujoče spodbujajo k ljubezni božji. Ko se zave, je ponižen in nekako osramočen, poln neke nebeške radosti; na obrazu se mu bere veselje in v sercu vživa mir. Ne veseli se, ako ga drugi gledajo, ker se boji, da bi prišel v sluh svetosti. Nadalje se zgodi tako zamaknjenje mej molitvijo, mej sv. mašo, po sv. obhajilu, pri pogovorih o Bogu in nebesih“.

Taka znamenja najdemo pri zamaknjenjih bl. brata Egidija. Mej zamaknjenjem se pri njemu ni nikedar opazilo kaj strašnega ali zopernega, kaker se to godi pri nenavnem stanju, ki izvira od hudobnega duha. Ako je bil blaženi zamaknjen, je stal na istem mestu nepremično. Večkrat je bil en vatal ali poldrugl od tal vzdignjen. Pri prvem zamaknjenju pred papežem Gregorijem IX. je stal nepremekljivo in oči imel v nebo vperte. Pri tretjem je djal noge navskriž in v tem stanu je dlje časa ostal.

Kakšen vtisek so napravila ta zamaknjenja na pričujoče? Spomnimo se besedi omenjenega papeža. Ko je on blaženega prvokrat zamaknjenega videl, je rekel, da bi ga prišel mej svetnike, ke bi pred njim vmerl. Ta papež je še večkrat pozneje videl bl. Egidija v zamaknjenju ter ga zarad tega zelo ljubil in spoštoval.

Po zamaknjenju je bl. Egidij navadno poljubil tla, kjer je stal; na to pa precej odešel v svojo celico ali na kak samotn kraj.

Drugo znamenje, da je sv. Duh v njem. prebival in deloval, je bilo njegovo duhovno veselje, o katerem poroča popisovavec njegovega življenja: „Sv. mož je bil vedno prijazen in

vesel. Ako je s kom govoril o besedah Gospodovih, ga je prevzela čudovita radost. Odgovarjal je z veliko pobožnostjo in v sv. veselju je poljubljal prah in kamene. Ko je dobil tako posebno milost, mu je bilo zelo težko o gotovem času vzeti hrano in pijačo. Zato je želel, da bi se mogel preživiti z listjem drevja in bi mu ne bilo treba občevati z ljudmi in ne ene ure te milosti gledanja božjih reči zgubiti. Ko se je pa vernil k svojim sobratom, je prišel vesel, častil in poveličeval je Boga ter rekel: „Noben jezik ne more povedati, nobena knjiga razložiti, nobeno človeško serce ni občutilo, kar je dobri Bog pripravil tistim, ki ga hočejo ljubiti“.

Neki že precej prileten brat je vprašal blaženega, ali se duša še v tem življenju pri zamaknjenju ali gledanju od telesa loči. Egidij je temu priterdil, — kako je to ločitev vmeti, smo vže povedali — ter rekel: „Na svetu je mož, čiger duša se je v zamaknjenju od telesa ločila“. Oni brat pravi: „Menim, da ji je zelo težko, zopet nazaj se verniti“. Na to zdihne služabnik božji ter reče: „Gotovo, kar praviš, je res“.

Pri nenavadnih prikaznih je eno najboljših znamenj, da pridejo od Boga, ponižnost dotične osebe. Slišali smo vže, kako je bila ta čednost vterjena pri našem blaženem bratu. Povedati hočemo le še en dogodek. Ko je imel blaženi brat v Četoni ono prikazen, je prišel v njegovo celico njegov tovariš in ko ga je videl tako silno zdihujočega in jokajočega, ga je miril, češ, da si bo s tem zelo škodil na zdravju. Egidij je odgovoril: „Kako bi se ne jokal, ker se bojim, da sem sovražnik božji? Ker mi je podelil tako veliko milost, se bojim, da nisem po njegovi volji“. To je pa rekel, pristavlja popisovavec njegovega življenja, zarad omenjene prikazni, ki ga je tako čudovito spremenila. Zato je blaženi brat še rekel: „Doslej sem šel, kamer sem hotel, ker sem delal sè svojimi rokami; odslej pa se ne morem pečati sè svojimi navadnimi opravili, temuč moram tako delati, kaker znotraj čutim. Zato se bojim, da ne bi neketeri od mene zahtevali, kar ne morem storiti“. Tovariš odgovori: „Oče, čeravno je dobro, da vedno živíš v strahu božjem, moraš vendar sè zaupanjem misliti, da bo on, kateri je svojemu služabniku dal milost, dal tudi moč, to milost ohraniti“. Ta odgovor je blaženemu zelo dopadel.

Čim višje se je Egidij povzdignil v premišljevanju božjih skrivnosti, tem bolj so ga nadlegovali in napadali hudobni du-

hovi. Zapeljati so ga hoteli tudi v napuh. Ko je v Predžju blizu Perudžje molil v svoji celici, je slišal hudobne duhove, ki so blizu njega stali, govoriti: „Čemu se trudi ta mož? On je vže svet, maziljen in ekstatičen“. Brat Egidij je to povedal svojemu tovarišu ter ga vprašal, kaj pomeni beseda „ekstatičen“. Ta mu odgovori: „Oče, ne brigaj se za to. To je bila skušnjava hudobnih duhov, ki so te hoteli zapeljati k častihlepnosti in napuhu“. Ta skušnjava čednosti blaženega ni omajala. Ker je bil tako ponižen, se je vedno bal, da bi bil v navzočnosti drugih zamaknjen. Zato se je tudi tako bal, stopiti v palačo papeževu, ker je čutil bližnje zamaknjenje. Blaženemu bratu so se namreč ta zamaknjenja navadno primerila mej molitvijo ali pri pobožnih pogovorih.

Sv. Duh ga je napolnil tudi s priserčno ljubeznijo do cerkve. Brat Leon pravi: „Bil je prav pobožne vere in verne pobožnosti; na vso moč je častil sv. zakramente in cerkvene zapovedi. Ako je koga slišal govoriti o cerkvenih naredbah, jih je zelo hvalil; poln veselja je rekel: O sv. mati, rimska cerkev! Mi reveži in nespametni ne poznamo ne tebe ne tvoje dobrote. Ti nas učiš, nam gladiš in kažeš pot zveličanja. Kedor po tem potu hodi, se ne bo spoteknil, temuč do lepote nebeske se bo vzdignil.

Da so bila zamaknjenja blaženega brata prava, priča nam sv. Bonaventura. Ta veliki učenik, ki je osebno poznal bl. Egidija in ga tudi zamaknjenega videl, našteva stopnje božjega gledanja po nauku sv. Avgušтина in priprostega brata Egidija. V razlagi sv. evangelija po Lukežu piše: „Mož priprost v govoru, ne pa v vednostih, brat Egidij, kateri se večkrat zamakne, deli stopnje gledanja tako“. V prvem govoru na Veliko soboto pravi: „Sedem stopenj gledanja razločuje sv. Bernard tako, Richard od sv. Viktorja drugače; eni svetniki jih naštevajo v tej versti, drugi v drugi. Neki brat lajik pa, ki je imel trideset let milost zamaknjenja, ki se je odlikoval z veliko čistostjo serca in devištvom, ki je za sv. Frančiškom tretji stopil v red, našteva stopnje gledanja v tej versti“. O teh stopnjah je enkrat govoril bl. Egidij z nekim bratom. Ta ga je vprašal: „Oče, kaj govore modri o gledanju božjih reči?“ Ker pa ni hotel, da bi se Egidij zameknil, kaker se je navadno godilo, ako je slišal govoriti o božjih rečeh, je berž, kaker bi hotel pogovor pretergati, rekel: „Modri mnogo govore“.

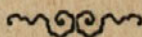
„Ali ti naj povem, kaj se meni zdi? Gledanje je ogenj, duhovno mazilo, ekstaza, gledanje, okus, mir, glorijska.“

Serafinski učenik sv. Bonaventura razlaga te stopnje, imenuje pa šesto stopnjo, objem. On pravi: „Najprej mora duša goreti z gorečim in lahkim mečem užgana, to je, imeti mora goreče hrepenenje po ljubezni božji, sama sebe mora pozabiti in se silo se odtergati od posvetnih reči.“

Duhovno mazilo je tolažba sv. Duha, ki se vtopi s gorečo dušo. Na tretji stopnji je duša napolnjena s tem mazilom sv. Duha in se zamakne. To je ekstaza, ko se otrese čutnosti in zunanjih reči, ter se oberne k Bogu, kateri v njej prebiva.

Ko je duša tako vžgana, maziljena, od zunanjosti rešena in sama v se vtopljen, postane zmožna gledati večno luč: to je gledanje. V tem gledanju večne luči okuša duša nje tolažbo. Šesta stopnja je objem, ki obstoji v tem, da skuša Boga obdržati in objeti. Nato dobi mir in tako rekoč spi. Te stopnje pripravljajo dušo, gledati glorijsko. Serafinski učenik pristavlja: „Ako tudi človek noče priti do te popolnosti, je vendar nekaj velikega, da pozna kerščanska postava tako vzvišene reči; vsi drugi, ki so zunaj kerščanstva nimajo te čednosti.“

Vsi pa moremo in tudi moramo hrepeneti tja, kjer gledanje doseže svoj višek, k Bogu, ki bo enkrat večno luč svojega veličastva nezakrito pokazal poveličanim dušam, da bodo nasitene od obilnosti veselja in Boga vekoma hvalile.

Nauk o čednosti čistosti.

P. M. Š.

VIII. Poglavlje.

Dvanajst izverstnosti angeljske čednosti.

Da zberem v en okvir in da napišem v en red glavne misli od tega, kar smo do sedaj videli, da nam govori sv. pisar in cerkveni očetje, označil bom v tem poglavju dvanajst izverstnosti, ketere, kaker dvanajst svitlih zvezd, venčajo angeljsko čednost, po primeru one skrivnostne žene, ki jo je videl sv. Janez apostelj v svoji prikazni na nebu. (Skr. raz. 12, 1).

1. Devištvo rešuje ženo onega božjega prekletstva: „Namožil bom težave tvoje nosečnosti, v bolečinah boš rodila otroke“ (1. Mojz. 3, 16); in te bolečine morajo biti nekaj groznega, ker jih sv. pismo na več mestih primerja največim bolečinam, ketere morejo koga zadeti.

2. Devištvo daje ženi slobodo, da ji mož ne bo gospodar in da ni pod njegovo oblastjo, kaker bi morala biti, ako bi se omožila (1. Mojz.); zraven tega pripravlja tem, ki ga deržijo, slajše, mirniše, in brezskerbniše življenje. Spomnimo se opomina po sv. Duhu navdahnjenega sv. Pavla apostola, ki pravi: „Nadloge mesa bodo imeli taki“ (1. Kor. 7, 28); in to hoče reči, da ženitev in nevolje so nerazdružljive. Ali je morebiti kaj bolje glede tega v visokih in najvišjih stanovih? Tam je še hujše. Kje so, vprašam, brige in skerbi, da se odgojijo otroci, strah in pazljivost, da se jim ne dogodi kaj hudega? Kaj pa je tedaj, ko otroci obolijo, ko vmerjejo? Kaj tedaj, ko se pohujšajo, izpačijo? Ali hčemu naštevati tukaj brezštevilne nadloge zakonskega življenja, saj so že vsakemu znane!

3. Devištvo poklanja samemu Bogu človeško telo, in s telesom tudi pamet ali spomin. Na tak način postaja daritev Bogu vgodna; daritev se neprestano daruje na aljarju človeškega serca. Kateri to daritev Bogu prinašajo, so kaker pravi duhovniki, in s takimi se primerjajo.

4. Devištvo enači človeka z angelji; deviški ljudje na zemlji so angelji in spadajo v število izverstniših angeljev nebeških; čednost njih čistosti je tako slavna pred Bogom, da bi ji mogli oni nebeški duhovi sami nevoščljivi biti.

5. Devištvo ni samo obličje angeljske čistosti in podoba angeljev na svetu, ampak je prava podoba Božja v človeku; Božje obličje, katero odgovarja njegovi svetosti.

6. Z devištvom se doseza zaupno občevanje z Bogom; po njem se vstopa v oni posebni dom in družino, ki jo je osnoval Jezus na zemlji.

7. Devištvo je cvetje cerkvenega verta, in device so lilije, mej katerimi pase Božji pastir Jezus.

8. Devištvo je nakit ali lepoticje cerkve Jezusove in njen najlepši in najplemenitiši del.

9. Devištvo dela, da se mej Jezusom in kerščansko dušo zveže najpopolnša duhovna poroka; in tako kaker ljubi zaroč-

nik svojo zaročnico bolj kaker vsakega družega, tako ljubi Jezus Kristus bolj tiste duše, ki so postale z devištvom in popolno čistostjo njegove zaročnice.

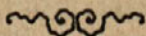
10. Devištvo dela, da Jezusove zaročnice, čiste duše, ne ostanejo neplodne, ampak da rodijo svojemu zaročniku ne telesnih, temuč duhovne otroke, krepostna in sveta dela, poduzetja kerščanske ljubezni, s katerimi pritegujejo k Jezusu druge duše. — Brez angeljske čednosti, ne bi bili apostolji in njih nasledniki sveta spreobrnili. Brez nje ne bi hodili tudi dandanašnji duhovniki misijonarji z največimi težavami po širokem svetu noseč luč svetega evangelja mej narode, ki sedijo še v smertni senci. Brez nje ne bi bilo mogoče, da bi se stotine redov, moških in ženskih, trudilo brez počitka na korist bolnega človeškega rodu.

11. Devištvu je namenjeno v nebesih posebno plačilo in slava. Sv. Ivan posebno pravi: „In sem videl in glej! Jagnje je stalo na gori Sijonu in z njim njih sto štiri in štirideset tisoč, ki so imeli njegovo ime in ime njegovega Očeta zapisano na svojih čelih . . . In peli so kaker neko novo pesem pred sedežem . . . in nihče ni mogel peti pesmi razun onih sto štiri in štirideset tisoč, kateri so odkupljeni sè zemlje. Ti so, kateri se niso sè ženskimi omadeževali; device namreč so. Ti hodijo za Jagnjetom, kamerkoli gre“ (Skr. Raz. 14, 1—4). Iste misli izraža sv. cerkev v pesmi o devicah v rimskem brčvijariju.

Deviški ljudje bodo torej v rajski slavi na najvzvišenišem mestu s prečistim jagnjetom Jezusom, kaker posebni njegovi dvorjani; oni mu bodo pevali novo hvaljno pesem za dar čistosti, katerega jim je podelil na svetu. Te pesmi ne bodo mogli peti drugi svetniki, ki niso preživeli življenja v devištvu, ker jim ne pripada slava, katero je Bog namenil samo devicam. Kar apostelj piše o devicah, da hodijo za Jagnjetom, kamer ono gre, to zopet kaže dostojanstvo svetega devištva. Kod hodi namreč Jezus? Iz slave v slavo, od radosti do radosti, od uživanja do uživanja večnega; in deviške duše, ker so one izvoljeni njegovi dvorjani, gredo za njim v tako slavo, radost in uživanje, uživajoč tudi same kar on uživa in radujoč se njegovi radosti. In ker ima Jezus posebno uživanje v deviški čistosti svojih služabnikov, nahajajo tudi oni v tem uživanje. Drugi božji ljubljenci, ki ne morejo peti njih pesmi, ne morejo

niti ž njimi hoditi za Jagnjetom v tem posebnem njegovem in njih uživanju. Ali ker se vsi svetniki mej seboj popolnoma in neizmerno ljubijo, in ker se vsaki izmej njih bolj raduje in veseli tujega uživanja, kaker svojega, ne samo da niso drugi nebeščani nevoščljivi devicam zavoljo njih slave, ampak radujejo in veselijo se je, in blagoslavljuje Boga, da je tako oslavlil devištvo.

12. Še ena posebna slava je namenjena devištvu v raju. Zraven krone, s katero bodo kronani vsi blaženi v nebesih, bodo imeli deviški ljudje še neki poseben prekrasen venec, kaker ga bodo imeli tudi marterniki in cerkveni učitelji. Temu posebnemu vencu pravijo bogoslovci: „aureola“, t. j. manjša zlata krona, in slikarji ga predstavljajo na slikah z nekim svetlim obsevom okoli glave ali zlatim kolobarjem nad glavo. Se ve da, ne navadna krona svetnikov, in ne tisti deviški venec niso slični temu, kar mi imenujemo venec ali krono, Prerok Izaija pravi (28, 5) da bo „Bog sam krona slave in venec veselja“ svojim svetnikom. Iz tega spoznamo, da krone svetnikov in deviški venci zraven kron, niso kaj stvarjenega; ampak zlata krona (aurea), katero bodo imeli svetniki, je bistvena slava, ktereta dohaja od gledanja Boga; in mala zlata krona (aureola), to je neka pridodana posebna slava; — in to, kaker je bilo rečeno, daje Bog v raju marternikom, ker so premagali svet in preterpeli smert za Jezusa; in deviškim ljudem, ker so iz ljubezni do Jezusa najpopolniše premagali svoje telo, s tolikimi borbami in težavami, ketere so večkrat težje in večje, kaker borbe marternikov; slednjič svetim cerkvenim učiteljem, ker so sè svojim naukom premagali hudobnega duha v srcih mnogih ljudi.

Napredek?

Dr. P. G. R.

Pred kratkim smo brali v nekem listu sledečo priliko:

V mogočnem kraljevem gradu je prebivala ljubezniva, sveta gospa, ljubljena in češčena od svojih podložnikov — in po pravici; saj ni bilo nikoger, ne starčka, ne otroka, ki ga

ne bi bila obsipala sè svojimi dobrotami in branila sè svojo skerbjo.

Ali v okolici grajščine so bili skriti sovražniki in nasprotniki te dobrotljive gospe. Zgodi se, da je odpotoval njen mož v tujo deželo. Sovražniki se vzdignejo, preženejo vladarico iz dvora ter ji vzamejo vse, samo življenje so ji pustili.

To poskušnjo prenaša pobožna gospa poterpežljivo in stanovitno; tolaži jo misel, da je dobri Bog vse to pripustil in da je človek ravno v terpljenju najbolj podoben svojemu božjemu Odrešeniku.

Pa še hujše je prišlo. Nekega dne sedi vsa trudna ob potu; približa se ji neki mož in poskuša sè zapeljivo godbo, z obetanjem vživanja in veselja njene otroke k sebi zvatiti in zase pridobiti. Posrečilo se mu je. Nekoliko otrok je verjelo njegovim besedam. V svoji zaslepljenosti so se spozabili tako daleč, da niso samo zapustili svojo mater, ampak, da so v svoji nehvaležnosti pobirali kamenje in ga metali v njo, ki jih je tako ljubila. Mati jim žalostna podaja roko v spravo, dobrohotno jih opominja, naj bi se vernili. Zastonj! Ostali zvesti otroci vidijo bolečine materine, še bolj tesno se je oklenejo, sè svojo ljubeznijo in zvestobo ji skušajo olajšati terpljenje in potolažiti jo.

Glej, ljubi bravec, podobo svete katoliške Cerkve. Kar je njen božji Ustanovitelj odešel v nebesa, od tistega dne divja proti nji preganjanje. Dan na dan jo napadajo sovražniki ter ji tergajo z naročja otroke. Le njih nauk in njih duh, pravijo, da nas more osrečiti.

Oglejmo nekoliko ta njih duh in ta njih novi nauk, da vidimo, ali res more dati človeški družbi in vsakemu posameznemu človeku to, po čemer hrepeni naše serce — srečo in zadovoljnost.

Ena izmej najnavadnih obtožeb, s katerimi današnji svet napada sv. Cerkev, je ta, da je sovražna vedi, umetnosti, in iznajdbam naše nove dobe, da vklepa človeškega duha v verige verskih resnic, z eno besedo, da Cerkev nasprotuje napredku sedanjega časa. Da tako govorjenje ni resnično spozna lahko vsak, ki ima le nekoliko pojma o svetovni in cerkveni zgodovini. Napredek, to je bilo geslo, s katerim je Cerkev stopila pred svet. Ali morebiti ni bila ona, ki je zdrobila za človeka

tako poniževalno poganstvo in vdihnili človeštvu novo, veličastno in vzvišeno življenje? Ali ni bila ona, ki je pripeljala ljudi iz teme in greha nevere, k svetlemu jutru resnice in milosti? Ali ni bila ona, ki je dala deželam, kjer je bila poleg malikovanja razširjena tudi posirovelost, pravo oliko? In kedo je odstranil oni strašni propad, ki je ločil v času pred Kristusom različne stanove, ako ne sv. Cerkev? Njo vidimo v boju zoper napuh in skopost, zoper grešno vživanje in raskošje, njo vidimo v boju zoper toliko in toliko nečloveških in ostudnih navad — mislimo le na darovanje živih ljudi, posebno otrok malikom. Cerkev razširja mej vsemi narodi svetost in vzvišeno ljubezen, navdaja serca s hrepenenjem po vsem, kar je dobrega in plemenitega, blaži, spopolnuje človeka. Najboljši ljudje in najplemenitiši, kar jih pozna svet, so bili udje sv. Cerkve, od nje vzgojeni. V nji vidimo sto in sto tisoč marternikov, ki so dali življenje za sv. vero, v nji nepreštete množice misijonarjev, ki so šli mej pogane in krivoverce, da bi jih privedli do resnice in omike. V katoliški Cerkvi vidimo neprešteto požertvovalnih serc, ki so vse svoje življenje posvetila Bogu in ljubezni do bližnjega. Najlepše čednosti in v največji meri so cvetele in še cveto v varstvu sv. Cerkve. Kedor ima oči, da vidi, in kedor le nekoliko ljubi resnico, mora priznati, da je Cerkev vedno gojila in podpirala pravi napredek. Cerkev je bila, ki je spremenila temne gozde v rodovitno polje, ona je bila, ki je iz puščav naredila zelene travnike. Cerkev je bila, ki je večkrat zabranila opustošenje cele Evrope. Cerkev je vedno skerbela za znanost; več stoletji je le ona gojila vedo in umetnost. Nasprotno pa ni ona nikedar zavergla ali grajala iznajdeb, ki so bile v čast človeškemu duhu, tudi se ni nikedar vstavljala napredku, ki je bil v korist človeški družbi.

Če primerjamo sedaj napredek, ki ga je pospeševala in ga še pospešuje Cerkev, z napredkom sedanjega časa, z napredkom „naprednih“ ljudi, kaj vidimo? Na strani Cerkve vzvišenost in plemenitost, na strani „naprednih“ ljudi propast in poniževanje. Cerkev povzdigne človeka do najvišje časti, do otroka božjega, napredni duh časa ga poniža do živali.

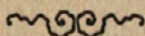
Kaj cvete denes bolj kaker obert. Na vseh konceh in krajih zemlje stoje velike tovarne, kjer se dela noč in dan. Sedanjí duh časa si je ustvaril temelj vse svoje neomejenosti ravno v

oberti. Bogatini so si postavili prestole, od koder vladajo s tiransko močjo vse tiste, ki nimajo zakladov zlata. Od sebe so vergli vero in vsako odgovornost pred Bogom. Z vero pa niso zavergli samo poštenja, ampak tudi vsaki čut za poštenje. Bogastvo je storilo toliko vbozih, ki so se nekedaj z delom svojih rok lahko preživili. Veliki obertniki in mali so šli eni proti drugim v boj za obstanek, in kjer se je razvil ta boj, povsod je bil vničen mali obertnik.

To pa ni vse. Glejmo na Angleško, na Nemško in v druge države in oglejmo v tovarnah sužnje današnje brezverske oberti. Ubogi delavci duševno in telesno pokvarjeni, нравno propali, niso sužnji, ampak, kar je hujše, oni so nekako to, kar drugi deli strojev. V njih ne vidijo gospodarji več človeka, ki ima neumerjočo dušo, kaker oni, ampak le orodje, ki si ž njim nabirajo zakladov. Delo se ne časti več, ampak se kupuje in sicer tako po ceni, kaker je le mogoče, samo da se kupec ž njim okoristi. Kako naj bi imel delavec veselje do dela, ako vidi, da ga gospodar izkorišča toliko časa, dokler mu ne izmozga vseh moči, ter ga potem zaverže prav kaker izrabljeno orodje! To je storila iz človeka sedanja obert, ki ne pozna poleg novih iznajdeb nobenega višjega posmertnega namena. Namen delavca je: v sužnosti preživeti življenje in polniti shrambe svojih gospodarjev.

Pa delavec, ki verjame sedanjim brezvercem, se ne more pritoževati nad svojo žalostno vsodo. Saj imajo gospodarji po naukih naprednjakov popolnoma prav. Rabijo sredstva, ki so jih sami postavili. Plošči, na katerih je bilo napisano deset zapovedi božjih, so razbili, bremena kerščanstva so se otesli. Svetu oznanjujejo popolno нравno in versko svobodo. Na prestolu božjem sedi človek, namesto poveličanja božjega so si izbrali samoljubje, namesto večne sreče — časno vživanje. Kakšni so nasledki tega? Namesto napredka, ki nam ga vedno oznanjujejo, vidimo splošni propad. Vse hoče uživati in vedno več uživati. Vse hoče biti pijano veselja in nihče več noče terpeti in zatajevati se. Toda vsi ne morejo doseči teh svojih želj in oni, ki jih morejo doseči, kakšnih sredstev se poslužujejo? Koliko skoposti, koliko samoljubja, koliko krivičnosti in terdoserčnosti! In oni, ki ne morejo uživati? Vidimo jih v revščini in zapuščenosti, v sovraštvu in obupu, v odporu in puntu.

To so nasledki zlate prostosti, liberalizma, s katerim nas hočejo osrečiti sedanji prosvitljeni ljudje. Na eni strani tiranstvo bogatinov — na drugi strani sužnost ubogih. (Dalje prih.)

Evharistični shod v Londonu.

Za angleške katoličane je letos najimenitniši dogodek 19. mejnarodni evharistični shod, ki ima biti v njih glavnem mestu Londonu od 9. do 13. septembra.

Ali kaj pa je to, bo najberž vprašal marsikateri naš bravec ali bravka, kaj pa je to: evharistični shod. Ob kratkem bi mogli odgovoriti: To je shod v pospeševanje češčenja presvetega Rešnega Telesa Kristusovega.

Pa kaka radovedna bravka bo morda želela vedeti zakaj, se tak shod imenuje s tako čudnim imenom. Vedi torej, da zato, ker se imenujo sv. Rešno Telo in sv. Rešna Kri z gerškim imenom evharistija, kar pomeni zahvalo. Kristus je namreč pri zadnji večerji blagoslovil kruh, ki ga je spremenil v svoje Telo, in zahvalil Boga, ko je vzel v roke kelih z vinom, ki ga je spremenil v svojo sveto Kri. Vse, kar se tiče sv. evharistije, se imenuje potem evharistično, torej tudi shod, ki ima namen pospeševati češčenje sv. evharistije, to je sv. Rešnega Telesa, evharistični shod.

Tak shod ima biti torej ta mesec v Londonu in angleški katoličani se ga po pravici vesele. Saj imajo terdno upanje, da mej njimi samimi katoliško vero okrepča in poterdi, ločene pa nazaj pripelje v katoliško cerkev, ali jih vsaj vzbudi, da bodo začeli na to misliti. Koliker se da soditi po napovedih, bo videlo velikansko mesto London ob tej priliki okoli 50 do 60 cerkvenih knezov, namreč kardinalov, nadškofov in škofov. Sv. Oče sami pošljejo enega kardinala kot zastopnika.

Sledeče dežele ali države bodo na shodu zastopane po svojih škofih in nadškofih: Velika Britanija (Angleško) in Irlandija, Francosko, Belgija, Holandija, Nemčija, Avstrija, Italija, Španija, Alžjer (francoska pokrajina v severni Afriki), srednja Afrika, Kaplandija (v južnem delu Afrike), Indija, Birma (v Aziji), Kanada (v severni Ameriki), Zedinjene Deržave (Severne

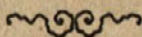
Amerike), Mehika, Brazilija, Avstralija in Nova Zelandija (dva velika otoka v Tihem ali Velikem morju).

Po tem takem bo zastopan pri tem shodu ves katoliški svet, in kar je res nekaj prav posebnega je to, da se obhaja tak shod v največem mestu celega sveta, kjer je pa katoliško prebivavstvo v veliki manjšini. Iz naših krajev sicer ne pojde najberž nihče tjakaj, ali nam vsem je mogoče vsaj v duhu se vdeležiti tako znamenite slovesnosti. K temu nas naj v resnici spodbuja ljubezen do presvetega Telesa našega Gospoda.

Mi morebiti le pre malo mislimo, kako neskončno srečni smo, da smo udje rimsko-katoliške cerkve in imamo mej sabo Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu. Ločene verske družbe, ki so ta zakrament zavergle, so onemogle in brez luči tavajo v temi, brez kruha vmirajo za lakoto, brez vode za žgočo žejo; mi pa ko otroci matere katoliške cerkve imamo vedno pri nas Jezusa luč sveta, ki nas hrani sè svojim mesom in napaja sè svojo kervjo, da svoje duše krepčamo v življenju milosti in vzgajamo k večnemu življenju v nebeški domovini.

Te sreče pa gotovo vsak dober katoličan želi, da bi bili deležni tudi drugi kristijani, ki verujejo v Kristusa in njegovo božjo natoro. Prosimo Boga, da bi h temu kar največ pripomogel londonski evharistični shod. Keder zvemo kaj več o njega vspehah, bomo povedali našim bravcem z največim veseljem.

P. A. G.

Slovesnost kronanja čudodelne podobe v Marijinem Celju.

Tudi po Slovenskem je vsaj deloma znana slavna božja pot v Marijinem Celju na gornjem Štajerskem. Lansko leto se je obhajala tam 750 letnica začetka božje poti, letos pa se bo praznovala druga velika slovesnost, kronanje tamkajšne čudodelne podobe preblazene Device Matere božje Marije. V ta namen so izdali sedanji opat Sv. Lambrehta in Marijinega Celja poseben poziv, ki se po večem približno tako glasi:

„Mogočni tega sveta dajejo prednost tistim krajem, na katerih posebno radi prebivajo, svoje podložne radi poslušajo

in časne milosti ali dobrote delijo. Tako ima tudi mogočna Kraljica nebes in zemlje svoje kraje, na katerih posebno rada milosti deli. Marijino Celje, na zelenem Štajerskem, tako rekoč v sercu avstrijsko-ogerske države, je že 751 let kraj milosti, nekako državno svetišče, upanje spokornih, pribežališče grešnikov, moč hromih, uho gluhih, luč slepih, govor mutastih, zdravje bolnikov, tolažba žalostnih.

Velikanska je bila slovesnost 750 letnice v preteklem letu. 8. dan letošnjega mesca septembra, praznik Marijinega rojstva pa naj bo slovesni dan Marijinega kronanja v Marijinem Celju! Od opatije Sv. Lambrehta oskerbljene krone za božje Dete in njegovo milostno Mater, ketere so sv. oče Pij X. blagoslovili, bo zastopnik sv. očeta, Njegova vzvišenost apostoljski poslanec na Dunaju, v Marijino Celje prinesel in božje Dete ter njegovo Mater ž njima kronal. Pridite v obilnem številu, posebno ve Marijine družbe, pridite da se v pričujočnosti škofov, štajerskih opatov, ki so obljubili priti, in toliko mašnikov, vdeležite veličastnega opravila kronanja. Ta dan naj bo dan zahvale sedaj živečih katoličanov v zedinjenju sè vsemi katoličani preteklosti za vse in za vsako milost, ketere so naše duše prejele. Ta dan naj bo tudi dan prošnje katoličanov sedanjega časa, ki naj bo sklenjena s prošnjo tistih katoličanov, ki bodo za nami živeli, da bi Marija tudi za naprej tukaj milostljiva in usmiljena bila ter vse hudo telesno in dušno od nas odvrčala.

Pridite vsi v to državno svetišče brez razločka stanú in jezika! Pridite vsi kot Marijini otroci, kot katoličani!

Razveseljujmo se na zemlji Marijinega kronanja v že 751 let obstoječem Marijinem Celju. — Potem smemo upati, da bomo tudi v nebeški blaženosti blizu Nje.

Marijino Celje, 5. avgusta leta 1908.

Severin Kalcher, reda svetega Benedikta,

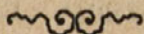
opat samostana Sv. Lambrehta in Marijinega Celja“.

Slovesnosti se začno 29. avgusta s pripravljavno devetdnevnicó. Dan kronanjá je, kakor je povedano v gori stoječem pozivu, 8. septembra, praznik rojstva Marijinega. Na to se bo obhajala v zahvalo osmina do 15. septembra. Mej devetdnevnicó bodo vsak dan pridige in slovesne škofovske maše. Maševati imata tudi dva naša slovenska škofa, lavantinski v sredo 2. septembra, ljubljanski v petek 4. septembra. Lavantinski pre-

vzvišeni knezoškof imajo tudi pridigati in sicer 3. septembra ob polu 9. zjutraj. V pondeljek 7. septembra ima priti o polu petih zvečer papežev poslanec, nadškof knez Granito di Belmonte. Seveda ga bodo slovesno sprejeli. On bo imel drugi dan veliko mašo in po maši bo pripel kroni na podobi najprej Detetu Jezusu, potem njegovi božji Materi.

Gotovo bodo tudi izmeji naših bravcev marsikateri želeli pričujoči biti pri tej redki slovesnosti; zato smo hoteli opomniti na njo in želimo vsem, ki bodo šli na to božjo pot, prav obilnega blagoslova božjega.

P. A. G.

Drobtinice.

P. H. R.

Čudna pota božja.

Pred tridesetimi leti je živela v G. pobožna, pohlevna tretjerednica, šivilja, po imenu Marjeta. Vbožica je stanovala v zadnjem nadstropju pod streho v temni izbici v ulici. . . . Ali videlo se je na nji, da je zadovoljna, ker je bila vedno pohlevno - vesela.

Njena starost se je bližala vže „zimi“, ko je hodila šivat v hišo skerbne gospodarja, kateri je imel na hrani dečka v nižjih šolah. Ta deček je imel veliko željo postati duhovnik. . . .

Nekega dne, precej po šoli, ko je izvedel, da je Marjeta prišla šivat, teče k nji se kaj pogovarjat. Blaga Marjeta pa začne tako-le govoriti: „Tonče, da bi ti vedel, kako lepo bo po navadi v nedeljo, ko bodo imeli menihi sv. Frančiška procesijo presv. Rešnega telesa! Boš šel tudi ti na. . . ? Oh da bi tudi ti postal menih! . . .“ Deček na te besede kar leti po stopnjicah v kuhinjo, in pove tam, kaj mu je Marjeta rekla. „Menih jaz? O, saj še menihov nigdar videl nisem!“

Prišla je nedelja in Tonče je bil pri procesiji, ter je v prvič videl menihe! Prišel je, videl je . . . in v želji je bil vže menih! . . . Prešlo je več let, in želja se mu je popolnoma izpolnila. Nigdar pa ne pozabi blage Marjete, katera vže mnogo let, kaker je upati, vživa v nebesih večno plačilo, za svoje pobožno življenje.

Ljubim li svojega bližnjega?

Vprašanja: „Storiš li bližnjemu, kar želiš, da stori on tebi?“ „Postopaš ž njim tako, kakor želiš, da bi on s tabo?“ „Misliš li dobro o njem?“ „Ga ljubiš, ga častiš, mu želiš li, mu storiš li dobro?“

Izgovarjaš li njegove pogoške? Jih li poterpežljivo prenašaš? „Se li veseliš nad darovi, ketere je on od Boga prejel, in nad spoštovanjem, v katerem ga imajo ljudje? Mu li rad strežeš v potrebi?“ „Mu odpustiš li ko te razžali? Ga prosiš li odpuščenja ko si ga ti razžalil?“ „Ga li nadleguješ sè svojim ponašanjem? Ga žališ sè svojim surovim, osornim značajem? Ga li zbadaš sè strupenim jezikom? Se li veseliš, ako ga gdo poniža, ali sploh vznemirja?“

Odgovori si sam, po natančnem izpraševanju vesti.

Kristus in svet.

Kristus je sama resnica! Njegovi nauki so večne resnice. Svet je lažnjivec! Njegovi nauki so goljufige, laži, hudobije.

Kristus nas uči pot zveličanja — svet pot pogubljenja!
O slepost naša, ako ne sledimo Kristusu!

Vsmili se me!

„Ti o Bog si neskončno bitje, jaz sem pa nič! Ti si sama moč, jaz sama slabost!

Ti si sama resnica, jaz zgolj laž! Ti si sama luč, jaz zgolj tema! Ti si sama svetost, jaz sama hudobija!“

Zdaj eno, zdaj drugo.

„Vsmiljeni Bog je žalosti primešal tudi radost. Tako postopa on sè svojimi svetniki, katerih ne prepušča niti nepretergani britkosti niti (nepretergani) radosti; temuč z neko prečudno raznoternostjo tako rekoč plete življenje pravičnih iz zopernosti in ugodnosti“. (Sv. Jan. Kriz. in hom. 8. in Matth.)

Pomisli dobro!

„Vsaka radost vsaka sladkost, vsaka lepota stvari more prevzeti človeško serce, nasiti ga ne more“. (Hugo a S. Vict.)

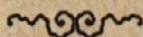
Ne boj se!

Ne maraj za ljudski ozir; ako te gdo hvali, nikaker ne sledi iz tega, da si zato hvale vredniši; ako te gdo zaničuje, ne sledi, da si zato menj vreden.

Sramožljivost.

„Sramožljivost je lepotičje vsake čednosti, priča nedolžnosti, znamenje čistega uma, šiba krotitve, duhovna slava, varihinja dobrega imena, tovarišica čistosti in znak doveršene svetosti“.

(Sv. Gregor Vel.)

Euharistični Glasnik,

mesečni časopis, namijenjen proširenju bogoljubnosti prema Isusu u prev. Oltar. sakramentu.

Početi će izlaziti u Zadru drugom polovicom mjeseca listopada t. g. u 16 velikih stranica. Cijena za čitavu godinu 1 krunu.

Promieati po našim krajevima „Kraljicu pobožnosti“ Djelo Svagdanjeg Klanjanja, naetojati da Isus nadje i kod nas što veći broj ljubitelja i štovatelja, i raspaljivati ih najnježnijom ljubavlju prema Svetotajstvu, priopćivati najvažnije vijesti, koje se odnose na najuzvišeniji predmet naše svete vjere, na Pres. Euharistiju i glavne dogodjaje, koji se zbivaju po katoličkom svijetu, to će biti cilj „Euharističnom Glasniku“.

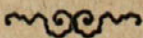
U nadi, da će se velečasni dušobrižnici i drugi ljubitelji Otajstvenog Isusa svojski zauzeti, da se što više raširi medju naš dobri narod ovaj prvi pučki Euharistični Glasnik, već se unaprijed svima zahvaljuje i svima želi od Božanskog Utamničnika naših Oltara najobilatiji nebeski Blagoslov

U Zadru, dne 25 srpnja 1908.

O. Hugolin Didon, reda sv. Frane

Predstavnik Središnjeg Odbora Društva „Svagd. Klanjanja“.

Mi priporočamo ta novi pobožni časopis tudi našim bravcem, kateri umejo in ljubijo hervlašćino.

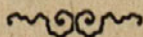

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: č. p. Alojzij Bobnar, mašnik 1. reda sv. Frančiška, † 26. julija t. l. na Brezju rajni udje III. reda skupščine goriške: Katarina (Marija) Batič iz Ravnice, Marija Amalija (Jožefa) Colugnati iz Merna, Andrej (Jožef) Hlede iz Štverjana, Marija (Rozalija) Leban iz Zatomina, Jožef (Anton) Marušič iz Opatjegasela, Doroteja (Elizabeta) Matevžič iz Kanala, Jožef (Frančišek) Klavčič iz Podgore, Ivan (Frančišek) Pipan iz Komna, Marija (Elizabeta) Žorž iz Dornberga; iz koperske okolice: Anton Kozlovič, Marina Pobega, Marija Glavina, Marija Peroša; iz skupščine gorjanske: Andrej Šoklič, Marija Terpinč, Jera Pintar; iz kamniške skupščine: Marija Elizabeta Bremsak, Marija Elizabeta Podlipnik in Agata Uršula Trapan iz Komende, Marija Katarina Dolinšek z Berda, Terezija Klara Jeretina iz Rov, Marija Elizabeta Slapnik, Marjeta Terezija Hace in Marija Neža Berlec iz Spodnjega Tuhinja, Peter Frančišek Majdič iz Jarš, Elizabeta Frančiška Šarec in Marjeta Magdalena Pollak s Homca, Uršula Frančiška Pirnat iz Mengša, Marija Magdalena Mejač in Meta Elizabeta Butalič iz Mekinj, Helena Elizabeta Barbič, Katarina Frančiška Korošec, Marija Elizabeta Zupanc in Neža Alojzija Vidic iz Kamnika, Marjeta Marija Prelesnik iz Nevelj; brežiške skupščine: Ana Prosenik iz Velike Doline, Uršula Keržan in Terezija Koprivec iz Pišec, Neža Kljun iz Sromelj; mariborske skupščine: Marija Sluga od Sv. Ane v Slov. goricah, Marija Donko in Jozefa Donko iz Jarenine, Terezija Boček, Terezija Berdnik in Ignacij Tomažič od Sv. Venčesla, Johana Žagavec, Elizabeta Križan in Lucija Šerter iz Frama, Marija Šalamun, Marjeta Smolnik, Neža Teršavec, Marija Kebrič, Janez Korošec, Ana Škrabelj, Jožef Verk, Marija Nerat, Jera Steinberger, Marija Zechtl, Marija Čapla, Katarina Brečko, Marija Fanedl, Marija Ivanuša, Marija Pukelj, Marija Trebos, Julijana Amon, Martin Polegeg, Ana Vozel, Marija Kokolj, Boštjan Čerček, Marija Hauptmann in Uršula Županec iz Maribora, Terezija Moder od Sv. Jakoba v Slov. goricah, Marija Ornik od Sv. Ruperta v Slov. goricah, Ana Zorjan od Sv. Jurja v Slov. goricah, Rozalija Flakus in Terezija Cegnar od Spodnje Kur-

gote, Marija Beranec, Marija Frangež, Ana Kranjec, Marija Pleteršek, Marija Bedlin, Ana Pernat, Marija Frangež in Uršula Medved iz Cirkovic, Johana Jager, Neža Volstun, Frančiška Donko in Helena Sparl od Sv. Ilja v Slov. goricah, Neža Kraner, Ana Škofič, Marija Žoher in Elizabeta Thaler od Sv. Martina pri Vurbergu, Marija Nerat iz Hoč, Marija Drobnič iz Ljutomera († v Lankovicah), Elizabeta Snežič, Elizabeta Schnek in Marija Miklavec, Jera Medved iz Ribnice na Pohorju, Terezija Berjak, Janez Orosel in Jožef Hren iz Puščave, Julia Bedenik, Antonija Deželak in Ljudmila Oswald od Sv. Lovrenca v Puščavi, Marija Lešnik iz Ruš, Marija Rednik iz Slivnice, Elizabeta Škrober od Sv. Trojice v Slov. goricah, Jozefa Rozman od Sv. Križa pri Ljutomeru, Rozalija Kapun iz Lankovic, Terezija Novak iz Makol, Matija Vuga iz Maribora († v Gradcu), Neža Šalamun in Ana Kranjec od Sv. Petra pri Mariboru, Terezija Cvikelj od Sv. Barbare v Slov. goricah, Katarina Ferk in Ana Dojer iz Vuzenice, Neža Lešnik in Neža Golob iz Studenic, Katarina Grilj iz Selnice, Neža Namesnik in Ivana Stojan iz Kaple, Ernestina Kohlfürst iz Gradca, Ljubica Barbarič iz Mostara, Uršula Salar, Marija Sova, Terezija Dovečar, Johana Kosi, Johana Krabonja, Marija Lesjak in Katarina Poplatnik od Velike nedelje, Helena Ozim iz Lempaha, Terezija Šeruga in Marjeta Breg iz Vurberga, Marija Korošec, Marjeta Tumpej, Marija Pišek, Marija Klanjšek, Martin Rodošek in Marija Osel od Sv. Lovrenca na Dravskem polju, Julijana Šerbela iz Algersdorfa pri Gradcu, Marija Herman od Sv. Križa nad Mariborom, Marija Žist iz Slov. Bistrice, Roza Dobič iz Hajdinje.

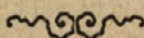
Nadalje se priporočajo v molitev: neka deklica, da bi mogla svoj stan spremeniti; neka bolna oseba za zdravje; dve osebe iz Kožbane v dober namen; neki mladenič za zdravje da bi mogel ostati v samostanu, in za pravi redovniški poklic; neka bolna tretjerednica iz Rov.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: M. Z. miloserdnica v Zagrebu; neka tretjerednica, da je bila obvarovana velike nesreče; neka družina, da je bila

rešena iz velike zadrege; dve tretjerednici za ozdravljenje dušnega pastirja; neki mladenič za mnoge milosti zadobljenje po priporočanju Jezusu in bl. devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu; Neža Česen, tretjerednica iz Maribora za premnoge prejete milosti dušne in telesne, posebno, da je dobila sebi primerno službo.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1908.

Mesec september.

<p>1. torek: bl. Izabela, d. 2. r.
2. sreda: sv. Štefan, ogerski kralj.
3. četrtek: bl. Janez in Peter, m. 1. r.
4. petek: sv. Roza Viterbska d. 3. r. P. O.
5. sobota: bl. Gentilij, m. 1. r.</p> <hr/> <p>6. nedelja, 13. po bink.: preč. Serce bl. dev. Marije.
7. ponedeljek: sv. L vrenec Justinijan, šk.
8. torek: rojstvo bl. dev. Marije.
9. sreda: bl. Serafina, vd. 2. r.
10. četrtek: sv. Nikolaj Tolentinski.
11. petek: bl. Bouaventura Barcelonski, sp. 1. r.
12. sobota: bl. Apolinarij in drugi marterniki japonski 1. in 3. r.</p> <hr/> <p>13. nedelja, 14. po bink.: ime Marijino. P. O.
14. ponedeljek: povišanje sv. križa.
15. torek: osmina rojstva bl. d. M.</p> | <p>16. sreda kvat.: sv. Kornelij in Ciprijan, m.
17. četrtek: vtisnjenje ran sv. O. Frančišku. P. O. V. O.
18. petek kvat.: sv. Jožef Kupertinski. P. O.
19. sobota kvat.: sv. Januarj in dr. m.</p> <hr/> <p>20. nedelja, 15. po bink.: 7 žalosti bl. d. M.
21. ponedeljek: sv. Matevž, ap.
22. torek: sv. Tomaž Vilanovski, šk.
23. sreda: najdenje trupla sv. Klare.
24. četrtek: sv. Pacifik, sp. 1. r. P. O.
25. petek: b. d. M. odkupljenja jetnikov.
26. sobota: bl. Lucija Kalatajerska d. 3. r.</p> <hr/> <p>27. nedelja 16. po bink.: sv. Elzevirij sp. 3. r. P. O.
28. ponedeljek: bl. Bernardin Feljterski, sp. 1. r.
29. torek: sv. Mihaelj arhang. P. O.
30. sreda: sv. Hijeronim, c. u.</p> |
|---|---|

P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse v cerkvah 3 redov sv. Frančiška.
P. O. " " " " " le za ude 3. reda sv. Franč.
V. O. " " " " " vesoljno odvezo s popolnim odp. " " " "